להוליך כלאים מביניהם · אין כלאים בחיים מביניהם: **מדמיפא למעט** · "לו" דסיפא דקרא "כשב לו עז" ולאי למעט לחמת שהרי כלאים בחיים מהם וממילא משמע (ע) לרבות לן לוקמיך ואי לרבות נדמה כל שכן דלא לוקמיך דכיון דמריעא הוא מהרבי כלאים כל שכן נדמה דקיל: **מי לקדשים** · תורה אור

והא גבי קדשים נמי נאמר "שור או כשב שאין אתה יכול להוציא כלאים מביניהם ונרבי מדסיפא למעט רישא נמי למעט, אברבה מדרישא לרבות סיפא נמי לרבות? האי מאי אי אמרת בשלמא למעט, הוא דאיצטריך תרי מיעוטי דאע"ג דאימעט כלאים איצטריך למעוטי נדמה, אלא אי אמרת לרבות, תרי ריבויי למה השתא כלאים אירבו ליה, נדמה מבעיא? אלא הא דאמר רבא "זה בנה אב כל מקום שנאמר 'שה' אינו אלא להוציא את הכלאים" למאי הלכתא? אי לקדשים בהדיא כתיב בהו "שור או כשב" פרט לכלאים "אי למעשר 'תחת-תחת' יליף מקדשים "אי לבכור 'העברה-העברה' יליף ממעשר, אי גמי נדמה אמרת לא דכתיב "אך בכור שור" "עד שיהא הוא שור ובבורו שור, כלאים מבעיא? אלא כי איתמר דרבא לענין פטר חמור כדתנן "אין פודין לא בעגל ולא בחיה ולא בשחוטה ולא בטריפה ולא בכלאים ולא בכוורלרס אלעזר דמתיר בכלאים, דתנן "היא מתיר בכלאים מפני שהוא שה למאי הלכתא? אמר לך ר"א כי איתמר דרבא "למטמא שנולד מן הטהור ועיבורו מן הטמא, אולדא כרבי יהושע דאי ר' יהושע "משה כשבים ושה עזים" נפקא ליה "עד שיהא אביו כבש ואמו כבשה, אטהורה מטמאה מי מיעברא איקרקי"ל דאיעבר

והא גבי קדשים דכתיב שור או כשב מרבייה · תימה מה ריבוי נריך נהי דמשור וכשב לא מצי לרבויי כלאים מכשב ועז שאתה יכול להוליך כלאים מביניהם ותור"י דתע"ג דאתי כלאים מדסמך כשב לעז מכל מקום יש למעט מדסמך שור לכשב דלתומרת מקדשין וכיון דלא כתיב שום לו לא כסיפא ולא ברישא הייתי ממעט כלאים יש לי לומר דאתמ לו לרבות ומצי מדסיפא למעט כלומר לו דכתיב גבי כשב ועז כיולת בו במקום אחר חיה לן למימר למעוטי הלכך ס"ע דרשינן למעוטי מדרשינן ליה והו"ה לו דריעא למעוטי דרשינן ליה ולא לרבויי ופריך אדרבה חימה חיפכא דלו רחמנן כתיב במקום שכיולת בו במקום אחר רלוי לדרשו לרבות ודרשי ליה נמי הכא לרבות וכו' ומתרצי: (ב) תום' ד"ה מדסיפא וכו' ולרבות לן מצוין וכו' דמריעא הוא מהרבי כו' ולאו אי אפשר דהא מפרישי וכו' חיפכא דהתם ת"ל שילדה וכו' ור"ת בגמל בן פרה כתבו וכו' וקאמר מי נעי ר' שמעון חיפכא דהכא אחר אתם אוכל:

השתא כלאים ליתרבו כו' · ות"ת בלח ק"ו דכלאים ליכא למפרך דמה לריך לרבות דממילא מהרבי כל כמה דלא מעטיה קרא דהא כי אחר רחמו לוין למעט לריך קרא למעוטי ומע"ג דממעטינן כלאים לא הוה ממעטינן נדמה מי נעי קרא ות"ל דבלח שום קרא הוה מרבינן נדמה שדומה במקלת סימנין וממעטינן נדמה שאין דומה כלל דהוה ילפינן בתחת תחת ממעשר

ומעשר בהעברה העבור והמתח כי אמר דאתי לו למעט ממעט נדמה דילפינן לוחו שנדמה במקלת סימנים וכי אמרי אתח לרבויי

בעי לרבויי נדמה דילפינן לוחו שאין דומה כלל ולכאי דייק המתח כלאים ליתרבו נדמה דילפינן לוחו שאין דומה כלל מכעיא:

אי למעשר · פירוש הואי כלילו כתיב ביה שה מע"ם דהעברה העשרה מבכור דכתיב ביה שה (ויקרא כו) שה שור שה ובקונטרס פי' דבמעשר כתיב לוחו דהוי כמו שה ואין נרחה ועוד בפרק בתרא דבכורות (דף מז.) פריך אי גמר מעשר תחת תחת מקדשים לפי' הכי נמי פי' יולא דוקן ומחוסר זמן ויחוס לא יכנסו לדיר להתעשר ואי לא גמר מקדשים בשלמא מריפה כל שאר יעשור פרט לטריפה אלא כלאים מנ"ל ומאי קושיא לימא ליה דמבנין אב דרבה נפקא ליה כלאים כיון דבמעשר כתיב [לוחו] "כדפירש בקונטרס הכא ולפי מה שפירשתי לחמה דבכור סמיך ר"ם אלא לא לימיר התם דילוף מעשר מבכור למיעט ביה כלאים לחם כן יולא דוקן נמי במעט במעשר דילוף מבכור:

עד שיהא הוא שור ובכורו שור · תומר ר"י דבפרק קמא דבכורות (דף ה:) מוקי לה דוקא בשאין דומה כלל לאבל דומה במקלת סימנין ילוף התם מאך דקדים בבכור ונריך למעט נדמה בקדשים ובכור דאי לא כתיב אלא בקדשים הוה ילפינן בכור מקדשים והוה ממעטינן בבכורות לפילו יש בו מקלת סימן ואי הוה כתיב ריבוי לחודיה בבכורות נדמה שיש בו מקלת סימן הוה מרבינן ליה נמי בקדשים דילפינן מהדדי בג"ם וכן אי לא הוה כתיב בקדשים כלל אלא בבכור מיעוט וריבוי הוה ילפינן קדשים מבכור אבל השתא דכתיב בקדשים וכתיב נמי מיעוט וריבוי בבכור ליכא למילף קדשים מבכור דאם כן ליפוקי קרא ממיעוט דקדשים:

לחמא שנולד מן הטהור ועיבורו מן הטמא ולדא כר' יהושע · פי' בקונטרס דר' יהושע פליג אדר"ם ומרי גמל הבא מן הפרה שניבראו משור בסימן אחד של מהרה מעלה גרה לו מפרים פרסה ודרים אח זה לא מאכלו אח הגמל גמל אי אתה חוכל בסימן אחד אבל אתה חוכל בסימן אחד ואיזה זה זה טמא שנולד מן הטהור ועיבורו מן הטהור יכול אפי' עיבורו מן הטמא כלומר כשם שאני מבשיר בו כך אני מבשיר בבנו אם נתעברה הימנו פרה ת"ל שה כשבים כו' ועיבורו מן הטמא לאו דוקא דלדידיה הוי טהור אלא דומה לטמא וכולה סוגיא דבכורות (דף ו: ושם) לא משמע כפירושו אלא משמע דמודה ר' יהושע לר"ם דגמל גמור שנולד מפרה ומשור שהוא טהור ואם יש בו סימן אחד שדומה מקלת לפרה מוהר ולא קאי כלל אהסימנים דקרא (ג) ממעלה גרה לו ממפריסי פרסה והכי ליתא התם (שם) רחל שילדה מן עז ועז שילדה מן רחל פטורה מן הבכורה ואם יש בו מקלת סימנין חייבת ר"ם לומר עד שיהא רחלו ורובו דומה לאמו ועלה דהשתא מבעיא ליה לר"ם בגמרא בן פרה מי בעי שיהא רחלו ורובו דומה לאמו להתירו באכילה לו אלא במקלת ובעי למפשט מדר' יהושע דסבר כר"ם מדקאי לה טמא וקאמר אבל אתה חוכל בסימן אחד כו' אלמא לא בעי רחלו ורובו להתירו באכילה ודאי ולמאן דסבר לה כר"ם בחדא ופליג עליה בחדא ועוד משמע התם דטעמא דר' יהושע משום דקסבר זה וזה גורם לטהר ולפי זה אפי' טהור שנולד מן הטהור ועיבורו מן הטמא לאסור ואך דמשמעתין דמוקי רבא לטמא שנולד מן הטהור ועיבורו מן הטמא מיירי נמי שדומה קלת לאמו שהרי דרבי יהושע שאם היה דומה לגמרי לגמל לחלוטין עיבורו מן הטהור היה לאסור דהא ס"ל כר"ם כדלוקמא דלעיבור מקלוט וכר"ם וה"ה דה"מ דמקלת טהור שנולד מן הטהור ועיבורו מן הטמא דלאסור כיון דשה להוליד כלאים ולאסור משום זה וזה גורם הלא משום דנקט במילתיה דר' יהושע טמא שנולד נקט נמי דכי במילתיה דרבא ובמילתיה דר' יהושע נקט משום דריעא קאמי לכל לחה לאסור משום דכל טמא שנולד מן הטהור ועיבורו מן הטהור להכי נקט בסיפא נמי יכול שאתה לאסור כל טמא שנולד מן הטהור ועיבורו מן הטמא וה"ה לחלוטין טהור שנולד מן הטהור ועיבורו מן הטמא דלאסור משום זה וזה גורם והא דקאמר הכא והלא כר' יהושע כ"ם דהוי הלא כר"ת בר פלוגתיה דשרי ליה לגמרי וה"ג ר' אלעזר והלא ר' אליעזר:

מי

קמ א מיי' פ"ו מהלכ' בכורות הלכה יד סמג עשין ריב:

קי ב מיי' שם פ"ב הלי ו סמג עשין ריח ולאוין רמג טוש"ע י"ד סימן שטו סעיף ה:

קיא ג מיי' פי"ב מהלכ' בכורות הלכה ח סמג עשין שכח טוש"ע י"ד סימן שכח סעיף ג:

הגהות הב"ח

(ע) רש"י ד"ה מדסיפא וכו' ולרבות לן מצוין וכו' דמריעא הוא מהרבי כו':

(ב) תום' ד"ה מדסיפא וכו' ת"ל שילדה וכו' ור"ת בגמל בן פרה כתבו וכו' וקאמר מי נעי ר' שמעון חיפכא דהכא אחר אתם אוכל:

גליון השי"ם

גמ' אי לכבור מעבדה · עיין נדה דף מ ע"ל תוספות ד"ה גמר לידה:

גליון אפנה

(א) אי לכבור מעבדה · עיין נדה דף מ ע"ל תוספות ד"ה גמר לידה:

תת נשא

טמא שנולד מטהור ועיבורו מטמא · טהרות - אהלות